

Struny – teorie strun

Teorie strun zatím nebyla ani řádně dopracována, ani náležitě diskutována. Ale přesto: nacházím v ní – při vší vzdálenosti od náležitého pochopení – jistou příležitost k inspiraci. Pokud (ve vší povrchnosti) vím, o strunách se ponejvíce mluví jako o nejmenších stavebních „kamíncích“ („částicích“) celého Vesmíru; údajně má jít o jednorozměrné „něco“ (někdy se však mluví také o možnosti obrovských strun s překvapivými rozměry – ale to nechávám stranou). Jak může mít nějaké „jsoucno“ pouze jediný rozměr? Aniž bych to mohl nějak doložit citacemi, považuji za nanejvýš pravděpodobné, že tím jediným rozměrem je míněna „délka“, tedy rozměr prostorový. Protože však se počítá s tím, že právě ty nejmenší „struny“ nějak kmitají (vibrují), nějak se pohybují, je patrné, že se o čase nemluví jen proto, že se naň zapomíná (díky nebo spíš vinou zpředměťňování). Struna se po mém soudu nejen pohybuje v podobě kmitání (to by byl přece jen místní pohyb!), ale především už svým bytím, které je jakýmsi nejmenším kouskem dění, tedy dění v čase – tedy nejmenší událostí, která teprve poté, co se děje (tedy co „je“), může také kmitat. (Zatím také nechávám stranou velký problém, jak vůbec mohou struny vibrovat, pokud by pro to neměly volný prostor – ale kde se takový prostor bere? Nebo je vytvářen právě tím vibrováním či kmitáním elementárních částic? No, je toho na domýšlení ještě dost a dost.)

(Písek, 181201-2.)